

Jedovatá láska

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Komunita	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Pavel Sekerák

O knihe

V jeden úplne bežný, typický deň, prišla báseň. Písal sa dátum 23.5.2024 a naraz prichádzali, bez nejakého rozkazu, podobne ladené básne. Láska, ale nie obyčajná. Pohľad na zaujímavý svet z pohľadu zaujímavých ľudí, ktorí chcú niečo povedať. Vyjadriť sa. Bez cenzúry, so svojim štýlom a s aktuálnou náladou. Tak nejako vznikli prvé básne zo zbierky Jedovatá láska, do ktorej sa zapojilo hneď niekoľko zaujímavých jednotlivcov...

Prehľad autorov: Svetozár Barica, Tomáš Beník, Barbora Galbavá, Stanislav Hoferek, Jan Indrák, Andrea Jármayová, Rudo Kain, Petra Kamlachová, Linda Lietavová, David Matuš, Igor Novák, Mária Nováková, Ivan Nosál, Iva Nosálová, Jana Ostrihoňová, Svatava Prívěťivá, Pavel Sekerák, Alena Sičáková, Kamča Steinová, Mária Streicherová, Miro Švercel, Tatiana Tuhárska, Slavomíra Zaťková, Broňa Zelená

Iva Nosálová

#1

Otrávil si ma svojím jedom,
zabodol šíp do srdca,
motúzy máčané medom
ťahám si spod nosa.
Vykúpál si ma v čiernom bahne,
no moja duša je už čistá.
Srdce mi viac neukradneš,
tým som si istá.
Roky nechala som sa klamať láskou,
oči akoby som mala prelepené páskou.
Pre niekoho, kto nemá chrbtovú kosť,
teraz sa vo mne šíri len zlosť.
Hovorí sa, že čas zahojí všetky rany,
no moje myšlienky sú čierne ako vrany.
Bude ešte dlho trvať, kým na všetko
zabudnem,
snáď to príde skôr, než sa mi duša
zmení na kameň.
Zhodil si ma do smutnej temnoty,
prežila som pochmúrne noci clivoty,
no ešte horšie boli rána,
vždy odznova začala dráma.
Ťažko sa pláva v hĺbinách žiaľu,
začínam sa topiť, nádej mám malú.
Už začínam cítiť v ústach chuť slanú,
zachráňte ma z tohto temného oceánu.

#2

Odtrhol si mi krídla, už neviem lietať.
Po zemi sa plazím, podo mnou
priepasť.
V srdci si mi zanechal spúšť,
v mojom vnútri je len nekonečná púšť.
Slová plné jedu, v pohľade zrada,
nevšímala som si, keď som ťa mala
rada.

Bozky jedovate ako muchotrávka
zelená,
s ťažobou v duši na teba spomínam.
Na raňajky, na obed dávkoval si mi
svoj jed.
Každý deň si mi načierno sfarboval
svet.
Namiesto kytice, nosil si mi trápenie.
Namiesto pekných slov, prišlo len
sklamanie.
Pil si slzy z mojich líc,
škorpión ti liezol z nohavíc.
Jeho dotyk plný hnevu a bolesti,
už ani nepoznám pocit radosti.
Tvoje svedomie hriešne ako kobra,
na tvoje hry som ti bola dobrá.
Najlepšie roky života si mi vzal,
pavučinu lží a intríg si tkal.
Poslal si ma do čiernej diery expresným
vlakom,
už niet cesty späť, naše city zapadli
prachom.
Už viac nezacítim vôňu tvojich perín,
náš vzťah si poslal na smetisko dejín.

Stanislav Hoferek

#1

Otrávil si ma neláskou
Tvoje city musím reklamovať
Chcela si ma mať na povrázku
Musel som sa pred tebou schovať...

#2

Nerozumiem láske
Ale rozumiem sklamaniu
Zamotáva sa v jednej otázke
Zatiaľ, čo čaká on na ňu

#3

Mám rany na duši
neviem ich zrútať
po mori, po súši
utekám od teba
prekračujem rýchlosti
a smejem sa vetru
tak ako sa ty smeješ mne
a moja duša
zatiaľ matne pripomína ementál

#4

Srdiečok ako u kardiológa
všetky sú falošné
cez kopirák
bez duše
a bez zmyslu
Hodíš srdce a dáš si tri mikiny
skafander na vlastnú obranu
pred odpoveďou
Sľúbil som ti niečo
aj dodržal
ale ty mi na chleba mažeš
len tie svoje omáčky
z Ľul'kovca zlomocného
Hľadám spoločné chvíle
a ty si ma držala za ruku
aby som nemohol ísť
za šťastím

#5

Balím kufre
otváram dvere
zabalím ťa
a pošlem do prdele

#6

Vraj som tvoj jedinečný
ten, čo je vždy iný
ale ty s niekým iným
už kecaš dve hodiny
a ja nemôžem žiť
nemôžem spať
nemôžem sa ťa dotknúť
a aj stokrát sa ti snažím povedať
slová vrele
a slová plné nádeje
ale ty na mňa nemáš čas
a na iných míňaš minúty.
Som opustený a utrápený
aj keď som meter od teba
a dotýkam sa tvojej ruky
ktorá ma odstrkuje, úplne skvele

a čo je ešte viac skvelé?
Že ma posielaš do prdele.
Nemôžem žiť a nemôžem spať
len toxická doba prišla
ty si duchom už odišla
a tá tvoja fyzická schránka
sa stráca v telefónnej sieti
a držiš tie vynálezy
kým ja držím teba nad priepasťou...

#7

Pozeráš sa nemilo
na nemilovaného
očami nemilovanej
ktorej nemilo chýba
vôňa nemilovania
na pláne milovania
sa zjemnilo vanie
nemilovaná samota
na milosť
a nemilosť

#8

Lúbiš svoj idol, svojho sympáťáka
toho správneho a čestného
kto má krajšie jamky na líkach
a lepšie drží kabelku
keď už nevie držať názor a slovo
Ale tvoje ideály sú zošívane hanbou
ľudskosť je neznáma, treba pečiatku
autority
odbornosť si dala dovolenku na päť
rokov
no aj tak znovu hodíš svoj hlas zlu
pretože jedovatí ľudia radi hádžu jed
na iných
a dúfajú, že práve ty sa chytiš a budeš
verným otrokom
kultu osobnosti, kultu lži a kultu
veľkého zla v pozadí
Jedovatá láska k človeku, kto ťa
neuznáva a potrebuje len pred voľbami
idol pre ublíženie ostatným, nie pre
pomoc tým, ktorí ju potrebujú

#9

Zavreté dvere
zlomené slová
závisť pred nami
za nami prázdno
znova a znova
Zostúpime zo svojho Olympu
zaparkujeme v tme a bahne
zostručníme svoje sľuby

zabudneme čo je správne
zomrie naša láska
zamotaná a otázná
zoslabená
znetvorená
zas padneme na kolená
za budúcnosť, ktorá nie je
za prítomnosť, ktorá sa smeje
za minulosť, ktorá pamätá
zlomeninu nášho sveta
zasiahnutie šípami od Amora
zašívanie i bez doktora
z lásky, z nehy, zo slova chlapa
z čias, keď láska nebola jedovatá.

#10

Ruže, čokolády a výlety
vystriedalo vápno, súdny a klebety
neobčejná láska a v jednote je sila
nahrádza ju nenávisť, poriadne
prehníla

#11

Ak vieš nenávidieť
lepšie ako iní
ešte nie si lepším človekom
vykúp sa v krvi nevinných
však zabíja ich iný
s ktorým vo všetkom súhlasíš
Až bude doba temna
nič nebude lepšie
ale tomu ty neveríš
nenávisť nie je jemná
no ak ti zalepí oči
tak ju neuvidíš

#12

Vieš, že nemá veľkú cenu
mať svoju pravdu nabífenú
tlačíť ju cez všetky múry
až budeme všetci tuhí?
Keď nezvládaš abecedu
a vieš iba klamať
nájdi vodcu či predsedu
ktorému sa budeš klaňať
Čakám lacnejšie potraviny
keď už máme túto vládu
akosi nič nezlacnelo
tak si lížem labu...

#13

Vydatá z veľkej lásky
za rozvodového právnika
fakty, žiadne otázky
k tomu každodenná panika
Šperky pod zámkom
ústa pod kobercovkou
sebavedomie pri krtkoch
hovori o samovražde
Veselé statusy
smutná realita
pre lásku, akúsi, zrodenú u koryta...

#14

V pondelok si ma milovala
V utorok už druhého mala
V stredu je tretí, vo štvrtok štvrtý
Od soboty treba obidve ruky
V nedeľu mi vravíš o prvej desine
Vraj číslo 9 je najviac na vine...

Slavomíra Zatlková

#1

Príliš som sa namotala,
teraz slzy kvapkám do boľavých rán.
City dávno pochovala,
aj tak boli rozštiepené ako porcelán.

#2

Veci máš už pred dverami,
zabalené, aj so sweet rečami.
No a čo, že hľadím na druhú?
Tak ti vadiť nebude, keď na rozlúčku
dostaneš na hubu.

Mária Nováková

1#

Potrebujem protijed
na tú tvoju (proti)lásku
zaručený, jediný liek
nevidieť ťa na obrázku.
Spomienky zabudnem
aj na jedovatý dotyk
jedno isto iste viem
ty nie si melancholik.

#2

Nepasujú kľúče a úsmevy
v peňaženke sú iné fotky
nikto nikoho neopelí
nadávaš mi do bosorky.
To je v poriadku, ty si Satan
a máš jedovaté prázdno v hrudi
nič iné ako jed nenahmatám
nahradí ťa piaty, nielen druhý.

#3

Skladal si mi básne
dnes mi skladáš telefón
zapudil si všetko krásne
už si nemyslím, že si "ON".
Namiesto poličiek na kvety
keď si sa oháňal náradím
máme len poličky a smutné deti
ktoré si myslia, že sme náhradní.

#4

Zlomená sánka
aj obidve ruky
žiadna pozvánka
na život suchý.
Vypadli mi stoličky
ledva sa držím zábradlia
jedová láska miesto rozcvičky
ale ty sa so mnou len zahrávaš.

#5

Namiesto happyendu
je výhonok samoty
láska bola bez cementu
stále lebo ja, lebo ty...

Pavel Sekerák

#1

Už som prestal búšiť
do zamknutých dvier.
Už som svoju snahu vzdal.
Vniká do mňa jedovatý
nektár z tvojich pier.
Všetku moju lásku vzal.

#2

Kúpil som víno a jahody, pamätáš?
Ostali na kuchynskej linke.
Na stole už pre ne nebolo miesto.
Zmestili sa iba dve telá.
Nič navyše.
Žiadne šaty, žiadne zábrany.
Všetko ostalo hodené na zemi.
Poznačené horúcim potom milencov.
Boli sme jedným telom, jednou dušou.
Jednou jednotkou vášne.
Dnes už len spomínam ako som
premokol a čakám kým za mnou
zhasneš.

#3

V pondělí jsi mě miloval.
Od půlky týdne strádám.
Ve dne jsi mi říkal drahoušku,
v noci jen „Ano, madam“.
V pondělí jsem byla pro tebe jediná.
V úterý tě upoutala jiná dáma.
Ve středu jen pusa povinná.
Ve čtvrtek jsem tě pořád milovala.
V pátek jsem ještě pořád doufala.
V sobotu tě už nechci zpátky.
Je neděle a já zoufalá
píšu tyhle smutné řádky.

#4

Moja múza sa roztopila.
Posledné myšlienky sa vyparili.
Aj keď som sa dnes neopila,
tancujem ako lesné víly.
Desať hodín smolím vetu po vete.
Našťastie včera som sa prekonala.
Urobila som chybu v podmete,
kužeľosečkou som ju odrovnila.

#5

Natália už drží v rukách lopatu.
Myslím, že koniec je už blízko.
Najskôr prídem o celú výplatu,
no i tak som to riskol.
Mám rada odvážnych mužov,
nečakane sa priznala.
A tak jej smelo hovorím,
či predsa len trošku nepribrala.

#1

Zabodneš jedovatý šíp
a vaporizuješ ako sľub.
Protilátka sa podáva
až po zmene počasia
vo tvojom vnútri.
Odvraciaš zrak
od pokrútených
zvíjajúcich sa schránok.
Trpia roky.
Pre kvapku záujmu
život utopili
v soli desiatok mŕtvych morí
kaliacimi ich zrenice.
Milosrdenstvo sa nenosí.
Kolobeh trvá.
Všetko je sranda
kým neotráviš sa
vlastným jedom.
Odrazu krutým je iný.
A patetická ty.
Ako všetci tí
bodnutí láskou
na zemi.

Broňa Zelená**#1**

Boli sme pár, boli sme samá neha a
rozkoš
teraz keď Ťa počujem dýchať vrhám po
Tebe nôž.
Už nevládzem sa tváriť, že je všetko
dobré,
v mysli zakopávam Tvoje telo a
hľadám na hrob miesto vhodné.
Ty ako vždy nič nechápeš a všetkému
sa smeješ,
ja Ti balím kufre a posiadam Ťa raz a
navždy do prdele.

Tvé slova jsou jak polibek dementora,
vysají lásku a s city jdou na procházku.
Tvé tělo zůstane duté a ploché,
protože tvé dny jsou zratané.
Mrcho, jdi tam, odkud jsi přijela,
opusť mé prachy a můj dům,
a já zapomenu tvé jméno a obličej,
a vysaji i poslední vlasy tvé
z mého domu i života i z každé buňky
mého těla.

Ivan Nosál**#1**

Drahá, dnes si tak temná
a trochu nepríjemná.
Láska je trojzmená,
sviatky, voľná nezna.
Tvoj tieň sa plazí ako had
a zo srdca sem razí chlad.
Démon tuší ľahkú korisť
v tvojom pláne dnes sa rozísť.

#2

Naše svetlo ťaží tieň.
Dusí všetko, čo je v nás.
Kvôli chmáram v noci bdiem,
dlhé dni ťa neviem nájsť.
Tlačím vagón výčítiek,
dávno zišiel z koľají.
Nevera je zradný liek,
pichá do srdc boľavých.
Kto bol dobrý, kto bol zlý?
Kto sa prvý nechal zmiast'ť?
Kto ten uzol rozuzlí?
Muselo to až sem zájsť?

#1

Kolik ideálů máme, když chceme
milovati
Kolik snů a plánů s drahým protějškem
Už tehdy však dlužíme a jednou
budem platit
Za vůni naivity, která vznikla se
dneškem
Kolik trpké bolesti snese naše duše?
Kolik horkých slz pojme kapesník z
látky?
Němotou mluvíme, a posloucháme
hluše
Chceme jít dopředu, však vracíme se
zpátky
To ty, lásko krutá z plezíru, sekáš naše
údy!
Jsi nelítostným katem s rudou
škraboškou
Jsi pouťový kejklíř, a ráda ukazuješ
bludy
Upíráš nám naši drogu- trošku za
troškou
Chceš, abychom trpěli, za hloupost naší
volby
Milovanou bytost měníš v Erinyi
sprostou
Její křídla drtí víc, než v zimě sněžné
rolby
Srdce nám rozklovne a pozře každé
sousto
Shod' svoji paruku a obleč se zpět v
cáry!
Zlá macecho, co jsi chtěla býti za
Sněhurku!
Jak otrávená jablka Ty nabízíš své dary
Železnou rukavicí, v níž máš
zkrvavenou ruku

#2

Jsme jako dva cizinci ve společné
místnosti
Hledíme na stejnou tvář, na jinačí duši
Lhostejnost nyní přebývá v paláci
radosti
Blyštivá koruna ji na hlavě sluší
Jsme jako dvě loďky, jež přišly o
přístav
Ač umíme mluvit tak chybí nám slova
Jako já s Tebou, i Ty se mnou jsi nejistá
Nevíme jak zbořit zeď, která je nová

J sme jak dvě strany v bitvě, co si vrací
své raněné
V pár taškách se válejí náhodné
vzpomínky
Na dvě rozbité nádoby, jež bývaly
spojené
Po tváři tečou mi dva slané pramínky
Jsme jako dva náhrobky, co se ve stínu
choulí
Pomníčky na něco, co bylo překrásné
Na noze cítím těžkou věžeňskou kouli
Jak ji mám shodit, mi zůstává nejasné
Jsme jako dvě pohádky na poslední
straně
Za nimi bílé místo a spousta otázek
V rukou místo hojivých obkladů
svíráme zbraně
Jsme kladivo, střepey a rozbitý obrázek
Jsme jako dva nástroje, které přišly o
noty
Zavřeli jsme okna, zatloukli okenice
Je tma. Nocí jsem vláčen do němoty
Proč jen jsi vyhasla...
...Má karmínová svíce?

Dávid Matuš

#1

Padla tma
na rozpálené strechy
ďalšia zima za nami
a jar, ty kde si?
horúce večere
už nestrávime spoločne
izba plná tieňov
a myšlienok,
spomienok
prázdno tam kde ležala si-
už nik nekradne letnú deku
stíchla izba
ktorá bývala plná smiechu
Opustil som tú izbu
túto noc ma v nej nik neudrží
úspešne vykročené do ulíc
aj keď trochu prší
ach tá sloboda
ktorá tu nebola
keď si ma zviazala
potreboval som pochopiť
že tiež mám svoju hodnotu
a blúdiť v minulosti už nemám ochotu
rozhodol som sa nájsť
opäť svoje šťastie

Už nesmútim, už nie
asi sa žiadalo opustiť
izbu ktorá sa stala celou
aby zas mohla byť mojou
čo nešlo silou
pôjde vierou
a ja už verím
že si to šťastie zaslúžim
preto to, čo začalo smútkom
končí radosťou
a svetleším zajtrajškom

#2

Snažím sa byť sebou-
nie vždy prvý,
snažím sa byť sebou-
nie vždy prvý,
nie vždy ten čo vraví
niekedy skôr poslucháč
Dávid- keď chceš byť svoj
tak skáč,
opakujem si - skáč
do rovnakej mláky zas
nájdeš v nej niečo
čo si prvýkrát prehliadol
snažím sa byť pravý
a kráčať nahor,
už som sa zbavil strachu
z pádov
zbavil som sa strachu
z pádov...
Som pripravený na skúšky,
na chyby,
na lásku,
pokľaknutie
a vypočutie
toho krásneho...
a každé ráno
sa tešiť
Som pripravený stať sa tým pravým
pre budúcu rodinu,
chrániť ju
aj rozosmievať
Som pripravený
nemať vždy pravdu,
som pripravený
byť ten pravý,
som pripravený
byť dospelý aj hravý,
plný rán aj viery
že sa zacelia
Som pripravený
znamenáť, čo znamenajú
praví priatelia
Z chlapca sa stáva

pravý chlap
pozri Dávid-
dokázali sme to
ešte pár omylov
aby sme zosilneli,
aby sme si pripomenuli,
že skutočne nie sme dokonalí
ale odhodlaní
stať sa tým pravým,
tým pravým pre teba

Linda Lietavová

#1

Láska nová, nepoznaná,
našťastie v mojom srdci nikdy
nepovstala.
Niesla ma v oblakoch lásky
zatiaľ, čo unášala sa
v tokoch inej krásky.
Prečo to temno postihnúť mohlo práve
mňa?
Čakám na odpoveď
pri pozorovaní toho krásneho dňa.
Láska nová, nepoznaná,
čo hory doly prenáša
a zároveň moje srdce lásky neznáša.
Tak povedz mi už konečne,
prečo tak snívaš o tej žene báječnej,
ktorá ruky hliny nemá tak zdraté,
ako ja od tej vecnej driny prinútiť ťa
ľúbiť ma.
Ľúb ma, no ty neľúbiš a nikdy
nebudeš vedieť,
čo moja láska znamená,
dokým ju neskúsiš.
Času si mal veľa, preveľa,
ale ja budem šťastná s niekým iným,
a to oveľa.
Láska nová, nepoznaná,
jedy rozlieva a do ohňa nenávisť
čoraz viacej prilieva.
Teraz už viem, že ľúbiť ťa
s'ja moje pokušenia
mi neprivedie spravodlivé
tvoje odpustenia.
Preto láska nová, nepoznaná,
je vždy tou najväčšou túžbou pre ľudí,
ktorých ešte neskonala.

#2

Zahrieva ma tlkot tvojho srdca
ako aj jed, ktorý sa z neho stráca

Držať ma silno vo svojom náručí
ti pokoj na duši vždy zaručí
Bál si sa odísť a nechať ma snívať
samú,
no tvoje oči pri našej láske
nikdy neklamú
Ukazujú mi strach a neveru,
ktorá ma chce veľmi milovať,
no dokáže len oklamať moju dôveru
a pre svoje šťastie nevie riskovať
Pocíť hnev môj nekončiaci,
ako aj spev mojich hlások
prosiacich o spravodlivosť
Slzy utrápenia
rozplývajúce sa nad tečúcou riekou
zahlbujú ma nekonečnou biedou
Tak chyť ma a povedz mi,
že bez pocitu mojej lásky
žiť dá sa len ťažko,
no nedaruj mi prosím
ten pohľad klamársky
Pozri mi do očí a miluj ma
Inak jed do srdca ti skočí
a milovať ťa
bude s'ťa hanba,
ktorá pri každej inej
na svetlo vykročí

#3

Lúče slnka
Spájajúc našu lásku
V ten osudný deň
Plávajúc na rovnakej vlnke
Pamätáš,
na tie časy bijúce sa,
ako masy ľudí
hľadajúc pravdu,
lebo lož ich už nudí
Bývali sme si ľúbení,
no ty si ostal z toho znudený
a ja som stále verila,
že sme si súdení
Pamätáš,
po lanku tenkom kráčať si
pri možnosti pustení ma
neváhal si
A našu lásku
celkom mýňal si
Poznala som ťa,
ako človek pozná svoj osud,
záhadný, no i tak podstatný
takým si sa stal
a ponížil si svoje srdce
na úroveň ostatných
Pamätáš,

Svoju lásku som ti odovzdala,
Aby som tvoju nenávisť
a lásku porovnala
Pamätať toho budem ešte veľa
a i keď to nepošlo,
zabudnúť mi moje slová nemožno,
ale ja viem,
že tebe to aj tak nedošlo

Mária Streicherová

#1

Láska a nenávisť.
Dve sestričky.
Jedna spriada
láskyplné nite.
Tá druhá...
drží nožničky.

#2

Polčas rozpadu
Menia lásku na zradu
Sú si príčinou

#3

Imelový piercing
stromov.
Duša beží...
Roráty
a
domov.
Druhá
adventná nedeľa.
Je nám
horúco na telá,
je nám
zima na duše.
Vietor
námrazu kolíše.
Na cestu sneží
ľadová triešť.
Nechce sa mi
zobudiť,
sebe teba
na sebe niesť.
Na duši
dedičný hriech.
Láskanie odruší,
...ech!
Privedie ma
k pokániu.
Laxne milovaná

oddávam sa
vzrušeniu.

#4

Spolužitie bez vášne,
dotyky tiel nejasné.
Duše
na hony vzdialené.
Príbeh
o mužovi a o žene,
príbeh
so snahou zľúbiť sa.
Láska
je cesta skalistá.

#5

Jedovatá lásky vata,
duša kričí Pomoooo! Rataaaa!
Obalené srdce
jej mäkkosti repce,
nevie sa v nej pohnúť z miesta,
nebije,
samo sa sebou trestá,
utrápené orgie.
Láska prežratá skrz naskrz,
kde-tu jej torzo,
trs rozduvovania vášne.
Chirurgicky oddeliť
lásku a jed,
nemať nič na zošitie.
Cit naprázdno neobišiel.

#6

Iba reč. Po_su_nok.
Dôvod na lásku i na útok.
Iba reč
a si z nej celý preč.
Iba reč Miluj ma!
Príkoriu sa vzprieč!
Iba reč, odkaz, slovo.
Myknutie plecóm.
Iba reč
pojivkom je i mečom.

#7

Citové banky,
plusy a mínusy,
láska neúprosná
oživí i zadusí.

#1

Salon je pustý chrám,
rozpité skvrny v nátěru,
rozum přepadá stihomam,
tísňivá agónie večerů.
Tikot hodin měří čas,
duše se samotou duší,
ubíhajících minut dutý hlas
se táhne jak po nebi husy.
Vytepaná slova básníková
čtu ospale z bledého papíru,
v mysli z nich se mi ková
drátěná košile na míru.
Slova lásky jak krůpěje jedu,
jako trny bodají do srdce,
zradu já odpustit nedovedu,
žal, který chutná po trnce.
Lepkáva temnota smysly otupuje
a sklenice vína hořkne jak pelyněk,
jediná svíčka mi knihu ozařuje,
skomírající plamen zašlých vzpomínek.
Zemřel čas, teď z minuty jsou léta
a místo pokoje hřbitov dívčích snů,
krvavá orchidej na hrobě lásky vzkvétá
a kvěsti bude až do konce mých dnů.

#2

Rty měla barvy jeřabin,
když v kole se vesele otáčela,
a nad hlavou jí visel stín.
Když zpovídala se ze svých vin,
krvavé ruce si namáčela
do husté šťávy z ostružin.
A její vlasy temně plály,
černější křídel havranů,
když její ústa lásku lhaly,
plameny duši spalovaly.
Tu krutou, krásnou Moranu
však přesto všichni milovali.
Muži o ní tajně snili,
i když jí z očí čísel mráz,
a třeba jen slůvko s ní prohodili,
jiným se navždy ztratili,
jen jí se vydali napospas,
dokud se pro ni nezabili.
Co básní a obrazů věnovali
té tajemné, svůdné kouzelnici,
věčnou lásku jí přísahali,
z blízka, z dále k ní putovali,
snad zemřít s ní toužili na hranici,
když jejím katům peklo slibovali.

Měla rty barvy jeřabin
a hlas její opojnější vína,
když vyznávala se ze svých vin,
šaty si zdobila trním z ostružin...
Jak sladký příslib toho klína!
A nad hlavou jí visel stín.

#3

Jak těžké je první nadechnutí,
jak zvláštní poprvé prožívat strach?
Co za sílu tě dnes nutí
cizího domu překročit práh?
Jak sladké je první políbení,
jak dokáže bolet první láska?
Kouzelná noc, však ráno příběh mění,
na tváři se zjeví první vráska.
Už za sebou máš první hřích,
krátké a bláznivé smyslů opojení.
Kde ale zůstal zvonivý tvůj smích?
Na cáry roztrháno jest růžové snění.
Zlomené srdce teď horké slzy kropí,
prvně jsi zemřela, však přesto žiješ dál,
klekání odzvonili, teď zármutek tě topí,
poprvé tě, milá, někdo obelhal.

Jana Ostrihoňová

#1

Telo sa sužuje, srdce bolesťou trasie,
opäť sa sklamarlo, stratilo krehké
šťastie.
Odišla láska tak vzácna a tajomná,
skončila náklonnosť – už nie je
vzájomná.
Deň po dni ubieha, čas jak slimák sa
vlečie,
slza oko mňa, smutne po líci tečie.
Tak, ako po búrke svet vlahou dychtivo
sa kropí,
tak i duša láskou zronená zrak svoj
tíško klopi.
Nechápe, nevie prečo opäť ostala sama
a v náručí milého zaspáva iná dáma.
Teraz tu stojí na okraji útesu,
praje si odolať vlastnému poklesu.
Rozvahu nechala pohltiť zmätkom,
cíti, že zlyhala úplne vo všetkom.
V priepasti pod sebou vidí obrovské
kusy čiernych skál
a spenené more tancovať s vlnami
divoký bál.
Jediný krok ju delí od nezvratnej
pravdy,

ktorú jej smrť na pery vpísať túži
navždy.

Ešte váha, pevne na zemi stojí,
chrbtom steká pot, žalúdok sa bojí.
Za horizont slnko zašlo, tmavá noc
nastane,
vietor dych v diaľ unáša, v duši zúri
povstanie.
Posledný pohľad na kraj, kde žila toľko
rokov,
Rozum kričí: Skoč! Zbav sa už
mučivých okov!
Odvzdaj sa moru, nech ťa pod
hladinu stiahne,
voda plúca naplní, iskra vyhasne na
dne.
Aká krásna lož je láska! Srdce zvodom
opantá.
Skočiť? Ostať žiť? Ktorá možnosť je
správna varianta?
Vtom ju ktosi pevne za plece chytí,
silou v nej mylné presvedčenia drtí.
Uzrie pohľad záchrancu a v ňom tichú
otázku.
Prečo ho chce opustiť? Zabudla snáď
na lásku?
Už strach zo smrti na zem padá,
ustupuje bezmocnosť,
do popredia sa nádej tisne i sľub
v lepšiu budúcnosť.

Svatava Přívětivá

#1

Potkaly se na ulici dvě paní - Lítost a
Prázdnota.
Začaly si povídat a v očích měly slzy.
V srdci se jim totiž usadila Samota,
která je pořád sama, a to ji mrzí.
„Co kdybychom si sedly do parku?“
navrhla paní Lítost skromně.
„Proč ne? Dáme si třeba polárku,
nemusíš se přece bát o mě.“
Tu přijel na kole pan Smutek.
Byl už starší, měl šediny na hlavě.
Prý teď před Žárlivostí utek,
že má toho dost právě.
„Dámy, mohu vás pozvat na sklenku
vína?“
Podívaly se na sebe a hlavou kývly.
„Víte, cítím se sám a je mi zima.
Proč neprožít spolu krásnou chvílí?“
V útulné kolibě pohoda vládla.

V rohu u stolu sedí tiše Láska.
Jen se dívá, jak oheň v krbu praská.
Hodně ji bolí, že teď na zem spadla.
Na přípitek cinkly plné skleničky.
Smutek ji zval: „Lásko, pojd' za námi!“
„Proč, ne?“ řekla a slzy měla pod víčky.
Snad nevadí, když se vínem omámí.
Tu pustila se láska do vyprávění,
že asi ztratila nejlepšího přítele.
Že zůstal jí jen svět pohádek a snění.
Začaly zvonit zvony v kostele.
Do místnosti vešla paní Žárlivost
rázně.
Měla na sobě róbu a na klobouku peří.
„Smutku, máš doma málo kázně.“
Už mi bude líp - v to Láska pevně věří.
„Jdeme domů, ty sukničkáři!“
Smutek vstal a sklopil zrak.
„Ať se vám, dámy, dobře daří!“
Na nebi se objevil šedivý mrak.
Pak se otevřely dveře a vešlo Štěstí s
Nadějí.
„Lásko, nemáš tu dobrou společnost.
Pojd' s námi už domů raději.
Pomůžeme ti, slz už bylo dost“

Miro Švercel

#1

Prepichla si mi dušu,
pohľadom ovila zmysly,
opásala zvodným jazykom.
Mriem, tonúc v slinách
riedených slzami.
Trpím predstavami
17-ročného chlapca.
Klopem, búšim
do zjazveného ticha.
Len mlčať
a nechať si požierať srdce
trpkými perami.

#2

Mľaskáš cudzími ústami
a kradneš slová
z mŕtvych pier
padlého anjela,
už nezachrániš.
Prepichnutý(á) trojzubom,
pcháš prázdne útroby
zvyškami stuchnutého sena.
Pletieš hniezdočko
na ďalšiu anonymnú noc.

Nezdravíš spolubojovníkov
v kartónových bivakoch.
Chladnúce telo
čerstvo balíš
do starých správ.
Usínaš v rytme
retardovaného tepu
zjazveného srdca.
Meravé zrenice
sa plnia epitafom - RIP.

#3

Na hrsti veršíkov,
hodených pod nohy,
skĺzneme pomedzi strofy
rovno k epitafu.
Prológ je dávno za nami.
Čiernobiele mozaiky
stratili svoje rámy,
no nerozpadli sa.
Namaľuj slová
tak, aby im nik
nerozumel.
Okrem nás.
Naša tajná reč,
ošatená
do nedokonalosti
sa stala materinskou.
Oprášim tóny
a nahmatám ťa
- nevidomú
s otvorenými očami.
Tak tu ležíme
a vrastáme do seba,
navzájom prepletení.
Strácame sa
v slepom mlčaní -
plnom lásky.

#4

Stopy stratené v čase,
zapadnuté snami,
kráčajúce k smrti.
Záchvevy v hlase.
Známy - neznámy
človek sa vrtí,
v útrobach mamy
život sa krčí.
Volá o záchranu,
ručičkami búši.
Bráni sa však márne.
Vôľa žiť zrádza mamu,
slzy nevysuší.
Smútok plyní a starne.
Je čas ísť!

Zabudnúť na trýzeň
a zahryznúť do hrudy zeme!
Spáliť starý list,
zničiť tak jeho tieň!
Zabudneme,
či nezabudneme?

#5

Som malá strana,
chabo popísaná
v tvojej knihe.
Tak čítaj, čo cítim,
medzi všetkým a ničím.
Záchvevy duše,
oživujúce pády,
chvályhodné vady,
ktoré nik nevidí?!
Nauč sa ma naspamäť,
nech môžem v tebe tlieť
a hriať ťa v chladných dňoch.
Obaja však vieme,
že tá chvíľa musí prísť,
keď povieš dost
a obrátiš list.

#6

„Som ranná hmla,
úplne nepriehľadná.
No tak! Pohľad' ma!
Krásny chlad, však?
Som socha vo večnom parku.
Vyznamenávam len za zásluhy.
Kľakám pred tebou a prosím
o prijatie - mám dar...
Chceš trňový veniec?
Moje meno?! Nepoznáš ho?
Radšej nechci! Ukrývam sa
len za vaše nedokonalé prezývky.
A nikto mi nerozumie, ale ja všetkým.
Nevidíš ma? Len cítíš
moju meravú prítomnosť.
Neboj sa, neboj sa, moja milá.
Ja prídem, nenechám ťa v štichu.
A potom sa prvýkrát zadívam
do tvojich očí a naposledy!“

#7

Mám ťa pod nechtami,
krásne voňavú.
Tvoj roztečený make-up
otlačím si na hlavu.

A nemé oči
sa ma pýtajú:
„Pichlo ťa už svedomie
ostrou výčitkou?
Tak zamysli sa!
Už si to robil, niekedy?
A vôbec?“

„Podme sa trápiť...“
Ponúkam ti svoj žiaľ,
ale ty nemáš smäd.
Tak sa upijem sám
do snivej nemoty.
Vchádzaš, odetá
len v koži.
Otváram oči
a chcem zložiť
tisíci kompliment.
Ale niet komu.
Schovala si sa mi...
Privoniam ku prstom
a usmejem sa:
Bola si tu...

#8

Čo ťa sere?
V šere
šumiacich listov
od ne-známych...
V hluku
nevyrieknutých slov,
ktoré rania,
hoc mali pohľadíť.
Máš svoje dni?
Zažltnuté
ako týždeň
nosené slipy.
Srkaš čaj z lipy
a potíš sa
pri ne-milovaní,
pri anonymnom sexe...
Uspokojiť sa ti nechce.
Vzdycháš,
neprirodzene, prosebne, umelo,
aby už svedomie nebolelo.

Privieraš oči
a sladko snívaš
o nočnej more,
ktorá ti nôti
uspávanku
do večného spánku...
Tak spi sladko!
Ja, ťa budiť nebudem...

Igor Novák

#1

Keď konvalinky plačú
a nik ich nehľadá.
Slzy, už aj nám zhasnú,
poď láska do ulíc.
Pohľad konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.
Keď konvalinky plačú,
bozkom ich neláskaj.
Jed každej ich slzy
ti neprinesie raj.
Pohľad konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.
Keď konvalinky plačú,
plačú v nás spomienky.
Láska na hladinu vody
hádza nám kamienky.
Pohľad konvalinky v nej,
nech slzy neroní.
Nech láska jedom slz
v nás city nezroní.

#2

Gotika, oltár pri kríži,
nocou sa k tebe priblížim.
Vosk steká sviečkou po tele,
naše telá sú spojené.
Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.
Kráľovstvo duší, hviezdny prach,
vzduchom sa šíri sladký pach.
Jazykom stínam oblohu,
modlíš sa telom ku bohu.
Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.
Lietaj s tebou vo Vallhale,
to jediné, je to pravé.
S mečom sa prebojovať sem,
po tom som túžil, to som chcel.
Si moja drsná Valkýra,
ktorá sa v ohni umýva.
Valhalla otvára sa nám,
telo zahodím, dušu dám.

#3

Možno raz budeš, možno nie,
možno to nie je súdené.
Možno sa niekto zmiluje,
ja ťa dnes úprimne milujem.
Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.
Nebor si jablko od hada,
jedom je plná záhrada.
City sa strácajú v korunách,
stromov a papierov, v zámenách.
Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.
Dnes si ma vyber, nie jablká,
myšlienka lásky ti uniká.
Jedom si stratila zábrany,
ničomu sa, už nebrániš.
Tak bráň lásku pred hadom.
Tak bráň našej lásky strom.
Tak bráň, ako len ty vieš.
Tak bráň, nech nezničí náš svet.

#1

Keby som vedel,
že jed sa šíri vzduchom,
tak by som len sedel,
nehnal sa za ruchom
a všetko by bolo inak.
No ja som von vyrzil
a našiel som teba.
Tvoj zvodný pohľad na zem ma zrazil
a aj keď mi to nebolo treba,
zamiloval som sa na prvý pohľad.
Akoby som bol zbláznený.
Všetko som zavrhol, si tu len ty.
Len tebou 24/7 omámený.
Zaplnila si sebou aj moje sny.
Priatelia ma vyškrtli, rodina už nie je.
Všetky dvere sa zabuchli, no ja sa
smejem,
lebo, okrem teba, nič nepotrebujem.
Prečo si ma chcela?
Bol som ľahká obeť?
Jed len do mňa si dať smela?
Tak malý bol svet?
Teraz ma len týraš.
Trápiš ma, nedávaš mi spať.
So mnou, v hlave a srdci bývaš.
Som živou hračkou, s ktorou sa chceš
hrať.
Obrana nie je
a ja ju ani nechcem.
Možno aj prísť smie,
no týraný byť chcem.
Tvoj jed tvojej obeti chutí.
Je to konská dávka, no ešte mi daj!
Tých predo mnou krč smrti krúti,
ale mňa pokojne zabíjaj!
Ešte viac ťa budem chcieť...
Ak sa to dá...
Či ma chceš zabiť a ísť ďalej
alebo do konca takto žiť,
neviem, no nehľadám nádej.
Až do konca svojho takto chcem byť!
Aj čo ty? Aj ty?
Či si pavúk, a či kobra,
tvoj jed je ako nektár sladký.
Chytila si ma, spáchala trochu dobra.
Moja láska k tebe je nad všetky statky,
lebo už nie som sám.
A nevádi mi, že si jedovatá...

#1

V prítomí periférie
kde slávici len digitálne štebocú
a
kryštalizuje teplo
dotyku
v smogu nenormálnych Gé
a pop-up prianí
skrývam sa s tebou
v túžbe
po milovaní
Tam vašeň
moja láme
tvoj kód
tam neha
tvoja páli
železné chrasty
z môjho srdca
Kryštály dotykov
párajú
sny
a o hodinu je ráno

Kamča Steinová

#1

Tolik slov otrávených jedem.
Tolik nocí v prítomnosti číhajúci zmije.
Tolik spalujúcich pohľadů do
planoucích očí.
Tolik lávou pohlčených slz.
Tolik zámerně vyvolaných bouří.
Tolik myšlenek na vyhaslé lidské srdce.
A přesto po sobě střílíme šípy
Amorovy.

#1

Ako trojhlaví draci
oheň klamstiev na nás chrlili,
len aby nás k urnám dostali,
tam kde sme pekne jeden za druhým
demokraciu pochovávali...

#2

Zdraželi nám potraviny,
ktože je už za to vinný?
To vedia už aj malé decká,
že tí nenažranci
si nehanebne napchávajú vrecká.
Vyškierajú sa na nás vysoké ceny,
ale Slovensku máme zostať verní.
Dôverovať našej vláde,
skade majú dôchodci zobrať na jedlo,
skade?
Milujeme náš slovenský kraj,
keby nás neokrádali,
nižšie ceny a vyššie dôchodky dali,
bol by tu raj.

Tatiana Tuhárska

#1

Naťahujem ruku, beriem si telefón
v sladkom presvedčení, že je to on.
Nadšenie strieda sklamanie,
akosi som cítila, že nezostane,
v jeho správach rýchlo ubúdali riadky,
radšej než mlčanie, brala by som
hádky,
sľuboval, že neodíde za žiadnych
okolností,
bola som pre neho len jednou z
možností,
už niekoľko dní sa cítim rozpoltená,
na rozlúčku nie som pripravená.
Snažím sa zmieriť s tým, čo príde,
dúfam, že skoro z mysle mi zide.
Stále ho mám rada, ale zostávam sama,
kým v jeho mysli je už iná dáma,
nehovorím, že jeho citom vládne iná
žena,
nemôže získať nič, čo on nemá.